

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன்
தோற்றமும் வரலாறும்

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன்
தோற்றமும் வரலாறும்

-- சாந்திப்பிரியா—

நூலாசிரியர்

1945 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் பிறந்த நான் அச்சுக் கலை தொழிற் கல்வி படித்து விட்டு, மத்திய அரசுத் துறையில் பணி புரிந்த பின் ஓய்வு பெற்று தற்போது 'சாந்திப்பிரியா' என்ற புனைப்பெயரில் எழுதுகின்றேன். இந்திய அரசின் அறிவியல் மற்றும் தொழில் துறை ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (CSIR), காகித நாணயம் அச்சிடும் அச்சகம் (Bank /Currency notes) போன்ற இடங்களில் மூத்த அதிகாரியாக பணி புரிந்து 2005 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்ற பிறகு, சிறிது காலம் சில தனியார் நிறுவனங்களுக்கு ஆலோசகராக பணியாற்றினேன். காகித நாணயங்களில் காணப்படும் வரிசை எண் (Serial) அச்சடிக்கும் புதிய நுட்பத்திற்கான காப்புரிமையை பெற்றேன். கள்ள நோட்டு அச்சுறுத்தல் குறித்த ஒரு ஆய்வறிக்கையை வழங்க ஹாங்காங்கில் நடந்த சர்வதேச மாநாட்டில் சிறப்பு அழைப்பாளராகப் பங்கேற்றேன் .

'சாந்திப்பிரியா' என்ற புனைப்பெயரில், பல ஆலயங்கள், மகான்கள் மற்றும் பிற ஆலய வரலாற்றுக் கதைகளை உள்ளடக்கிய 1500 க்கும் மேற்பட்ட ஆன்மீகக்

கட்டுரைகளை ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழில் எழுதி, எனது சொந்த வலைத்தளமான <https://pages.santhipriya.com/> இல் வெளியிட்டுள்ளேன்.

பல்வேறு வலைத்தளங்களுக்காக 2500க்கும் மேற்பட்ட பக்க ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளேன். நான் எழுதிய சில புத்தகங்கள் ஆன்மீக அறிவைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டுள்ள சில குழுக்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன, மேலும் சில விரைவில் வெளியிடப்பட உள்ளன. அச்சுக்கலை பயிற்சி மாணவர்களுக்கு உதவ, <https://printing.santhipriya.com/> என்ற வலைத் தளத்தில், கட்டுரைகள் மற்றும் கேள்வி பதில்களை வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

N.R. Jayaraman
(Santhipriya)

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் வரலாறும் ஆலய தோற்றமும்

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆண்டை சேர்ந்ததாக கூறப்படும் வள்ளி தேவியின் இன்னொரு ரூபமான அன்னை காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் மாயவரம் மற்றும் கும்பகோணத்தின் இடையில், நன்னிலம் கிராமத்தின் அருகில் உள்ள சித்தாடி எனும் குக்கிராமத்தில் உள்ளது. தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில், குட வாசல் தாலுக்காவில் உள்ள இந்த சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் மாயவரத்தில் இருந்து 33 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும் கும்பகோணத்தில் இருந்து சுமார் 13 கிலோமீட்டர் தொலைவிலும், முடி கொண்டான் ஆற்றின் கரையை ஒட்டி அமைந்துள்ள இடத்தில் உள்ளது.

சித்தாடியில் உள்ள காத்தாயி அம்மன் யார் என்றால், அவள் முருகப் பெருமானின் மனைவியான வள்ளி தேவியே ஆவார். அவர் இச்சா சக்தியை வெளிப்படுத்துபவர். வாழ்க்கைக்கு மூன்று ஆற்றல்கள் உள்ளன. அவற்றை இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி மற்றும் கிரியா சக்தி எனலாம். வள்ளி தேவியானவள் ஞான சக்தியான முருக பெருமானின் ஒரு துணைவி. அவர் இச்சா சக்தியை வெளிப்படுத்துபவர். இச்சா சக்திதான் நமது வாழ்க்கையின் அடிப்படை தளமாக உள்ளது. இச்சா சக்தி என்பது ஒருவரது விருப்பம் மற்றும் ஆசை ஆகியவற்றின் ஆற்றலைக் குறிக்கிறது. ஒரு செயலைச் செய்ய முதலில் தேவைப்படும் ஆர்வம் அல்லது உந்துதல் இதுதான். ஆகவேதான் வள்ளி தேவி நமக்கு மிகவும் முக்கியமான தெய்வமாக கருதப்படுகின்றார்.

காத்தாயி அம்மன் ஆலயங்கள் பலவும் சில கிராமப்புறங்களில் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவை பொறுத்தவரை தெய்வங்களைக் குறித்தும், அவர்களது தோற்றங்களைக் குறித்தும் பல நாடோடிக் கதைகளும், செவி வழிக் கதைகளும் உண்டு. அதில் ஒரு நம்பிக்கைக் கதையின்படி அன்னை காத்தாயி அம்மன் முன்னொரு காலத்தில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட விளை

நிலங்களை கொண்ட காவேரி
டெல்டா பகுதி எனப்படும் சோழ மண்டலத்தின்
தஞ்சாவூர், மாயவரம், கும்பகோணம் மற்றும் சிதம்பரம்
போன்ற பகுதிகளில் இருந்த கிராமங்களில் அன்று முதல்
இன்றளவும் வணங்கப்பட்டு வந்துள்ள கிராம தெய்வமாக
இருந்திருக்கலாம் என்பது தெரிகின்றது.

இன்னும் சில கருத்துக்களின்படி சோழ மன்னர்கள்
ஆண்டு வந்த காலத்தில், அதாவது 1500 முதல் 2000
வருடங்களுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் சில கிராமங்களில்
அன்னை காத்தாயி வழிபாடு இருந்துள்ளதாக
தெரிகின்றது. அதன் காரணம் சோழ மன்னர்களில் சிலர்
அன்னை காத்தாயி அம்மனை வழிபட்டு வந்துள்ளார்கள்
என்பதே ஆகும்.

சித்தாடியின் இந்த இந்த ஆலய பகுதியில்தான் முருகப்
பெருமான் வள்ளி தேவியை மணந்து கொண்டதாகவும்,
அதனால்தான் காத்தாயி அம்மன் என்ற பெயரில் வள்ளி
தேவி இங்கு எழுந்தருளி உள்ளதான கருத்தும்
உள்ளது. இதைப் போலவே ஸ்ரீ லங்காவில் உள்ள கதிர்காம
ஆலயம் உள்ள பகுதியில் வள்ளி தேவி முருகப்
பெருமானை மணந்து கொண்டதான கதைகளும் உண்டு.

புராணங்களின் கூற்றின்படி ஒவ்வொரு தெய்வமும்
பல்வேறு நிலைகளில் அவரவர்களுக்கு கிடைத்திருந்த
சாபங்களை களைந்து கொள்ள பூலோகத்தில் பல
பிறப்புக்களை எடுத்துள்ளன. அப்படி சாப விமோசனம்
பெற வந்தவர்களில் தெய்வீக தம்பதிகளும்
உண்டு. அப்படி வந்தவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான
ஆண்டுகள் கூட தாம் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களை
பிரிந்து வாழ வேண்டி இருந்தது. இப்படியாக பிறப்பு
எடுத்த தெய்வங்கள் சாப விமோசனம் பெற்றவுடன்
மீண்டும் அவரவர்களின் கணவனையோ அல்லது
மனைவியையோ திருமணம் செய்து கொண்ட கதைகள்
பல உள்ளன. தெய்வங்களை பொறுத்தவரை விவாகரத்து
போன்றவை கிடையாது என்பதினால் மீண்டும் மணம்
என்பது என்ன என்றால் சாப விமோசனங்களை நிவர்த்தி

செய்து கொள்ள தற்காலிகமாக அவரவர்களை விட்டு விலகி நின்ற ஆண் மற்றும் பெண் சக்திகள் மீண்டும் ஒன்றிணையும் நிலை ஆகும். சாப விமோசனம் அடைந்து அவை மீண்டும் ஒன்றிணையும் நேரத்தில் அதை பரிபூரணமாக வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அதே தெய்வீகத் தம்பதிகளுடைய பல திருமணங்கள் மீண்டும் நடைபெற்றுள்ளது என்று கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இதில் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சாப விமோசனங்களைப் பெற பிரிந்து சென்ற அனைத்து தெய்வீக தம்பதியினரும் இணைந்தபோது மீண்டும் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள் என்கின்ற கதைகள் இல்லை. சில தெய்வங்கள் மட்டுமே அவற்றை வெளிப்படுத்தி உள்ளன. அதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. பல முறை சில தெய்வீக தம்பதிகளின் திருமணங்களைக் காண முடியாமல் இருந்த ரிஷி முனிவர்கள் அவர்களது திருமணத்தை தாம் நேரில் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டு தவம் இருந்தார்கள். அவர்களின் தவத்தை மெச்சி அவர்களுக்கு காட்சி தந்த தெய்வங்கள் அவர்களது ஆசைகளை பூர்த்தி செய்வதாக கொடுத்த வாக்குறுதிகள் பேரிலும், எந்தெந்த பகுதிகளில் பிரிந்து சென்ற தெய்வங்கள் தவத்தில் அமர்ந்திருந்தனவோ அந்தந்த புனிதப் பகுதியிலும், தமது திருமண வைபவங்களை மீண்டும் நடத்திக் காட்டினார்கள் என்பதினால்தான் இன்றும் பல ஆலய வரலாறுகளில் சிவபெருமான் பார்வதி தேவி, முருகப் பெருமான்-வள்ளி தேவி மற்றும் பகவான் மஹாவிஷ்ணு-லட்சுமி தேவி திருமணங்கள் அந்தந்த ஆலயத்தில் நடைபெற்றதான வரலாற்றுக் கதைகள் உள்ளன. இப்படியாகத்தான் பல ஆலய இடங்களில் தெய்வங்கள் தத்தம் திருமணக் காட்சிகளை மீண்டும் மீண்டும் நடத்திக் காட்டி உள்ளன. இந்த பின்னணியின் காரணமாகவே சூரனின் வதம் முடிந்ததும் சித்தாடியில் காத்தாயி அம்மனாக வீற்று இருக்கும் வள்ளி தேவியின் திருமணம் முருகப் பெருமானுடன் நடைபெற்றதாக கூறப்படுவதும், முருகப் பெருமான் மற்றும் வள்ளி தேவியின் திருமணம் ஸ்ரீலங்காவின் கதிர்காமத்தில்

நடைபெற்றதாக கூறப்படுவதும், ஏற்கத் தக்க கருத்தாகவே உள்ளது.

கிராம தேவதைகள் மற்றும் கிராம தெய்வங்களைக் குறித்த மாறுபட்ட, மேன்மை மிக்க நாட்டுப்புறக் கதைகளில் அன்னை காத்தாயி அம்மனைக் குறித்த சில கதைகளும் உள்ளன. பண்டைய காலங்களில் பல கிராம தேவதைகளை வழிபட்டு வந்திருந்த கிராம மக்கள் தமது கிராமங்களை இயற்கை அழிவு மற்றும் தீய சக்திகளிடம் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காக காத்தாயி அம்மனையும் வழிபட்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்பது பொதுவான கருத்தாகும். இதன் காரணம் காவேரி டெல்டா எனப்படும் பகுதியை சேர்ந்த சில கிராமங்களில் காணப்படும் காத்தாயி அம்மனின் ஆலயங்களே. கிராம ஆலயங்களில் உள்ள அன்னை காத்தாயி அம்மன் கிராம தேவதையாகவே வணங்கப்படுகிறாள். பொதுவாகவே கிராம ஆலயங்களில் ஆகம வழிபாட்டு முறையிலான வழிபாடு இல்லாமல் பொது வழிபாட்டு முறையே உள்ளது. ஆனால் சித்தாடியில் உள்ள ஆலயத்தில் மட்டும் அன்னை காத்தாயி அம்மன் ஆகம வழிபாட்டு முறையில் வணங்கப்பட்டு வருகின்றாள் என்பது இந்த ஆலயத்தின் தனித் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. அதே சித்தாடி கிராமத்தில் உள்ள இன்னொரு சிறிய காத்தாயி அம்மன் ஆலயத்தில் அவள் கிராம தேவதையாகவே காணப்படுகிறாள்.

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் ஆலயத்தின் சிறப்பை குறித்து கூற வேண்டும் என்றால் இன்னொரு முக்கிய செய்தியையும் கவனிக்க வேண்டும். காவேரி டெல்டா எனப்பட்ட பகுதிகளை சேர்ந்த சில கிராமத்தில் உள்ள அன்னை காத்தாயி அம்மனின் ஆலய வரலாற்றையும், நாட்டுப்புறக் கதைகளையும் பார்க்கும்போது, அவை அனைத்துமே சித்தாடி கிராமத்தில் உள்ள அன்னை காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் எழுந்த பின்னர், அதைத் தழுவின அமைக்கப்பட்டு இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதற்கு நிறையவே காரணங்கள் உள்ளன.

சித்தாடி ஆலயத்தில் காணப்படும் அன்னை காத்தாயி அம்மன் சிலையில் ஒரு கையில் தாமரை மலரை ஏந்தி நிற்க, லாவகமாக மடித்து வைத்துள்ள இடது கை, இடது கால் தொடை மீது இருக்க, காலின் கீழ் ஒரு முனிவர் காணப்படுகின்றார். மற்ற ஆலயங்களில் காணப்படும் அன்னை காத்தாயி அம்மன் சிலைகள் ஒரு குழந்தையை கையில் ஏந்திய நிலையிலோ அல்லது மார்பளவிலான காத்தாயி அம்மன் உருவ அமைப்பிலோ அல்லது, உள்ளூரில் செய்யப்பட்ட சிலை அமைப்பிலோ காணப்படுகின்றன.

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் தோன்றிய வரலாற்றுக் கதை போல, காத்தாயி அம்மன் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு உள்ள பல கிராமங்களில் காணப்படும் காத்தாயி அம்மன் வழிபாட்டுத் தலம் அல்லது ஆலயங்கள் எதிலுமே ஆலயத்துடன் சம்மந்தப்பட்ட வரலாற்றுக் கதைகள் காணப்படவில்லை. அவை சில புராணக் கதைகளையும், நாட்டுப்புறக் கதைகளையும், மன்னர்களது கதைகளையும் மேற்கோள் காட்டி அன்னை காத்தாயி அம்மனின் புகழை கூறுகின்றன. மேலும் அந்த ஆலயங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ள காலம் கூட அதிகம் இல்லை.

சோழர்கள் ஆண்ட காலத்தில் அதாவது 1500 வருடங்களுக்கு முன்பாக ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் ஆட்சியில் சில கிராமங்களில் சிறிய அளவிலான காத்தாயி அம்மன் ஆலயங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயம் இல்லைதான். அதன் காரணம் சோழ மன்னர்களில் சிலர் அன்னை காத்தாயி அம்மனை தமது குல தெய்வமாகவே வணங்கி வந்துள்ளனர் என்பது ஆகும். முக்கியமாக ராஜராஜ சோழனை தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த மன்னனான விக்ரம சோழன்-1 என்பவர் அன்னை காத்தாயி அம்மனை தொடர்ந்து வழிபட்டு வந்துள்ளதாகவும், அவளை தமது குலதெய்வமாக வழிபட்டு வந்துள்ளார் என்பதாகவும் செய்திகள் உள்ளன.

இந்த செய்தி சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாக கூறப்படும் காட்டுமன்னார் காத்தாயி அம்மன் ஆலய

வரலாற்று செய்தியில் இருந்து தெரிய வருகின்றது. அங்குள்ள அன்னை காத்தாயி அம்மன் நின்ற நிலையில் இருக்க, அவளை பூங்குறத்தி என்றும் அழைக்கின்றார்கள். அவள் குறத்தி வடிவில் சென்று சோழ மன்னனின் பிரச்னையை தீர்த்து வைத்ததினால் அவளை பச்சை வாழி அம்மனுடன் சேர்த்து பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கினாராம். ராஜராஜ சோழனை தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த சில மன்னர்கள் தாம் வழிபட்ட ஆலயங்களில் பச்சை வாழி அம்மன் எனும் காத்யாயினி (பார்வதி அம்மன்) அம்மனுடன், அன்னை காத்தாயி அம்மனையும் சேர்த்தே வழிபட்டு வந்துள்ளார்கள் என்பதான சில குறிப்புக்கள் உள்ளன. பார்வதி தேவியின் பெரும்பாலான தோற்றங்களில் அவள் பச்சை புடவையுடன் காட்சி தந்தே வந்ததினால் அவள் பெயர் பச்சை வாழி அம்மன் என்று மருவி உள்ளதாகவும் தெரிகின்றது.

சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் ஆலயத்தில் மட்டும் எப்படி அவளுக்கு கருங்கல்லினால் ஆன சிலை அமைக்கப்பட்டு உள்ளது என்பதற்காக கூறப்படும் கருத்துக்கள் நம்பக் கூடியவைகளாக உள்ளன. ஒரு கருத்தின்படி சோழ மண்டலத்தில், சோழ மன்னர்கள் மற்றும் நாயகர்கள் ஆட்சி காலத்தில், பல பெரிய மற்றும் சிறிய ஆலயங்கள் கிராமபுறங்களில் அவர்களால் கட்டப்பட்டுள்ளன. அந்த ஆலயங்கள் பலவற்றில் கருங்கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சிலைகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இருந்தன. காவிரி டெல்டா பகுதிகளில் இருந்த அந்த ஆலயங்களில் சிற்பிகளினால், எந்த தெய்வத்தின் உருவம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற நியமங்களைக் கூறும் சில்ப சாஸ்திர முறைபடி சிலைகள் வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

பலமுறை இயற்கையின் சீற்றத்தினால் கிராமங்களும் ஆலயங்களும் சேதமுற்று அழிந்துள்ளன. அவற்றில் சில பூமியில் புதைந்து விட்டன, அங்கங்கே இருந்த நதிகளில் மூழ்கி விட்டன. காவிரி ஆற்றில் வெள்ளம் வந்து பல இடங்கள் மூழ்கி சிதைந்து போனபோதும், அன்னியர்கள் படையெடுப்புக்களினாலும் பல ஆலயங்கள் சேதம் அடைந்து அழிந்துள்ளன. காவேரி டெல்டா பகுதிகளில்

உள்ள பல இடங்களில் இதற்கு ஆதாரமாக அழிந்து போன ஆலயங்கள் இன்றளவும் உள்ளன. அழிந்து போய் வெட்ட வெளியில் நிற்கும் ஆலய சிலைகள் கருங்கல்லில் செதுக்கப்பட்டவை ஆகும். அப்படி அழிந்து போன ஆலயங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் அன்னை காதத்தாயி அம்மனின் சிலை பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இருந்திருக்கலாம். அந்த சிலையே சித்தாடியில் கிடைத்து இருக்கலாம். இது ஒரு கருத்து.

இந்த பகுதியில் கருங்கல்லில் அற்புதமாக செதுக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்த சிலைகளைக் கொண்டதாக கூறப்படும் அழிந்து போன ஆலயங்களுக்கு என்ன ஆதாரம் என சிலர் கேட்கலாம். இன்று பிரபலமாக உள்ள வைத்தீஸ்வரன் ஆலயம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் ஐந்து இடங்களில் இருந்துள்ளது. அவற்றில் கருங்கல்லில் அற்புதமாக செதுக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்த சிலைகளைக் கொண்ட மூல ஆலயங்கள் இரண்டு அழிந்து விட்டன. அழிந்து சின்னாபின்னமாகி கிடந்த ஒரு மூல ஆலயத்தின் சிலைகளைக் கண்டெடுத்து மண்ணிப்பள்ளம் கிராமத்தினர் புதிய வைத்தீஸ்வரன் ஆலயத்தை அமைத்து உள்ளார்கள். 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த கிராமத்தில் இருந்த வைத்தீஸ்வர பகவான் ஆலயம் பல மைல் சுற்றளவில் கட்டப்பட்டு இருந்துள்ளது என்பதற்கு ஆதாரமாக கல்வெட்டுக்களும் ஆலயத்தின் சிதைபாடுகளும் தொலைதூர அளவுக்கு பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. அங்கிருந்த பல அற்புதமான கருங்கல் சிலைகள் திருடிச் செல்லப்பட்டு கேரளா மற்றும் பிற இடங்களில் உள்ள ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு உள்ளதாம்.

இன்னொரு வைத்தீஸ்வரன் ஆலயத்தை சேர்ந்த மூல ஆலய மூர்த்தி (சிவலிங்கம்) சிதைந்த நிலையில் மணிப்பள்ளம் என்ற கிராம பகுதியில் உள்ளே உள்ள ஒரு குக்கிராமத்தில் இன்றும் கூரையினால் வேயப்பட்ட ஒரு வழிபாட்டுத் தலத்தில் வைக்கப்பட்டு உள்ளதாகக் கூறுகின்றார்கள். மணிப்பல்ல

வைத்தீஸ்வரன் ஆலய வரலாற்றில் இந்த செய்திகள் காணப்படுகின்றது.

இரண்டாவதாக சிக்கல் சிங்காரவேலர் எனும் முருகப் பெருமான் நிறுவியதாக கூறப்படும் ஆலயங்களின் செய்தியை கவனிக்கவும். சூரனை அழிக்கப் போகும் முன்னர் பார்வதி தேவி அவருக்கு வேல் எனும் ஆயுதத்தை தந்தார். அந்த வேலினை பெற்றுக் கொள்ளும் முன் ஒன்பது சிவன் ஆலயங்களில் அவரை வணங்கி விட்டு வருமாறு பார்வதி தேவி கூற, அதனால் முருகப் பெருமான் தான் தங்க இருந்த சிக்கல் (சிக்கல் சிங்காரவேலர் ஆலயம்) ஊரை சுற்றி இருந்த பெரும்கடம்பனூர், கடம்பரவாழ்க்கை, வல்லமங்கம், பட்டமங்கலம், சொட்டால்வண்ணம், திருத்தேவூர் மற்றும் ஓதியத்தூர் போன்ற கிராமங்களில் ஒன்பது சிவலிங்கங்களை நிறுவி சிவபெருமானை வழிபட்ட பின்னர் பார்வதி தேவியை வழிபட்டு ஆயுதத்தை பெற்றுக் கொண்டு சூரனை அழிக்கச் சென்றாராம். கருங்கல்லில் அற்புதமாக செதுக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்த சிலைகளைக் கொண்ட அந்த ஆலயங்கள் பாழடைந்து வழி பட முடியாத நிலையில் இன்றைக்கும் கவனிப்பாரற்று கிடக்கின்றன.

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் முருகப் பெருமானை மணந்து கொண்டதாக கூறப்படும் சித்தாடியில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே அன்னை காத்தாயி அம்மன் வீற்று இருந்த ஏதாவது ஒரு ஆலயம் சேதம் அடைந்தோ அல்லது முடிகொண்டான் ஆற்றின் வெள்ளத்தில் மூழ்கியோ இருக்கலாம். அங்கேயே தங்க விரும்பிய அன்னை காத்தாயி அம்மன், கஞ்சமலை முனிவர் மூலம் நடைபெற்ற நாடகத்தின் மூலம் தன்னை அங்கேயே வெளிப்படுத்திக் கொண்டு தற்போது உள்ள ஆலயத்தில் குடி கொண்டு இருக்கலாம் என்பதற்கான அடையாளமே ஆற்றில் கிடைத்த, சித்தாடி ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு உள்ள அற்புதமான சிலை என்று நம்பத் தோன்றுகின்றது.

சித்தாடி அன்னை காத்தாயி அம்மனின் சிலை இயற்கையாகவே உருவான சிலை, பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சிலை என்று கருத்தப்படவும் கூட வலுவான காரணங்கள் உள்ளன. பல புராணங்களின் கூற்றின்படியும், கதைகளின்படியும் தெய்வங்கள் பலவும் தமது சாபங்களை விலக்கிக் கொள்ளவும், வேறு காரணங்களினாலும் பூமியில் அவதரித்து எவர்கண்களிலும் படாமல் தவத்தில் இருந்துள்ளன. அதை போலவே மானிட ரூபத்திலும் இருந்துள்ளன என்பது புராணக் கதைகள் மூலம் தெரிய வரும். பூமியில் வந்து தங்கி மனித உருவிலே வாழ்ந்து தமது சாபங்களை விலக்கிக் கொண்ட தெய்வங்கள் பின்னர் தாம் இருந்த தமது உண்மையான உருவத்தை பூமிக்குள் புதைவதை வைத்து விட்டே சென்றன. பூமிக்குள் புதைந்து கிடந்த உடல்கள் தெய்வீக உடல்கள் என்பதினால் சிதைவு ஏற்படாமல் எந்த ரூபத்தில் இருந்தனவோ அதே ரூபத்தில் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக பூமியில் புதைந்து இருந்து, அதே ரூபத்தில் கருங்கல்களாகி விட்டன. இவற்றை பார்க்கும்போது காவிரி டெல்டா பகுதியில் முருகப் பெருமானை சித்தாடிப் பகுதியில் மணந்து கொள்ளும் முன் வள்ளி தேவியானவள் சித்தாடி கிராம பகுதியில் மூன்று கொண்டைகளுடன் கூடிய அன்னை காத்தாயி அம்மன் உருவில் தங்கி இருந்திருக்க வேண்டும். வள்ளி தேவி தேவலோகத்துக்கு திரும்பிச் சென்ற போது, கலி காலத்தில் மக்களை வழி நடத்தி ஞான சக்தியிடம் ஒப்படைக்க, மீண்டும் தாம் அவதரிக்க வேண்டும் என்பதினால் மூன்று கொண்டைகளுடன் கூடிய தனது காத்தாயி உருவை பூமியில் புதைவதை வைத்து விட்டுச் சென்று விட, காலபோக்கில் அந்த பகுதி மீது முடிகொண்டான் நதியும் இயற்கையாக அமைந்து விட, அந்த சிலையே முடி கொண்டான் ஆற்றில் மூழ்கி இருந்து வெளி எடுக்கப்பட்டு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு உள்ள சித்தாடி காத்தாயி ஆலய சிலையாக இருந்திருக்கவும் வாய்ப்பு உள்ளது. இப்படியாக பூமியில் புதைந்து கிடந்த சிலைகள் கண்டறியப்பட்டு அவை இருந்த இடங்களிலேயே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்ட வரலாற்றுக் கதைகள்

திருப்பதி வெங்கடாசலபதி முதல் கேதாரீஸ்வர், பத்ரிநாத் சிவாலயம் போன்ற பல ஆலயங்களிலும் உண்டு.

பொதுவாக ஆலயங்களில் வள்ளி தேவி முருகப் பெருமானுடன் சேர்ந்தோ அல்லது தனி சன்னதியில் வள்ளி தேவியாகவோ காட்சி தருவார். ஆனால் சில கிராம ஆலயங்களில் அவள் அன்னை காத்தாயி அம்மன் என்ற பெயரில் கையில் குழந்தையை ஏந்தியபடி காட்சி தருகின்றார். அன்னை காத்தாயி அம்மன் என்ற பெயரில் உள்ள வள்ளி தேவி எதற்காக கையில் குழந்தையை ஏந்தியபடி காட்சி அளிக்க வேண்டும்? உண்மையில் குழந்தையை கையில் ஏந்தியபடி காட்சி தரும் அன்னை காத்தாயி அம்மன் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் அவதாரமா இல்லை வேறு ஒன்றா என்ற சந்தேகம் உள்ளது.

கிராம கதையின்படி ஒரு இளம்பெண் தான் கற்புக்கரசி என்பதை நிலை நாட்ட தனது இளம் குழந்தையை கையில் வைத்துக் கொண்டு தீயில் பாய்ந்தாள். ஆனால் எங்கிருந்தோ அங்கு தோன்றிய ஒரு வயதான பெண்மணி தீயில் குதித்து அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்றி விட்டாள். அதன் பின் அவளைக் காணவில்லை. ஆகவே மாயமாய் மறைந்து விட்ட பெண்மணியை ஒரு தேவதை என எண்ணிய மக்கள் குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நிற்கும் காட்சியில் ஒரு சிலையை வடிவமைத்து குழந்தையைக் காத்த வயதான பெண்மணி என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் உயிர் காத்த ஆயி அல்லது உயிர் காத்த பாட்டி என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டு காத்தாயி என மருவி இருக்கலாம். அவளை காத்தாயி அம்மன் என்ற தெய்வமாக பூஜித்து இருக்க வேண்டும். இதனால்தான் சில கிராமங்களில் உள்ள வழிபாட்டு தலங்களில் காணப்படும் அன்னை காத்தாயி அம்மன் எனப்படும் கிராம தேவதை கையில் குழந்தையை ஏந்தியபடி காட்சி தருகிறாள்.

பிற்காலத்தில் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் பெருமை அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களில் பரவத் துவங்கியபோது

குழந்தையை கையில் ஏந்தியபடி காட்சி தந்த காத்தாயி அம்மன் எனப்பட்ட கிராம தேவதையையும் முருகப் பெருமானின் மனைவியான வள்ளி தேவியின் அவதாரமான காத்தாயி அம்மன் என்றே கருதலானார்கள். இதற்கான காரணம் என்ன என்றால் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் பெயரும் குழந்தையைக் கையில் ஏந்தியபடி காட்சி தந்த கிராம தேவதையின் பெயர்களும் காத்தாயி என்று இருந்ததே ஆகும். ஆகவே குழந்தையை கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சியில் உள்ள கிராம தேவதை சித்தாடி காத்தாயி அம்மனாக இருக்க வாய்ப்பு இல்லை என்றே கருத வேண்டி உள்ளது.

சிலர் அன்னை காத்தாயி அம்மனை பார்வதி தேவிக்கு காவல் இருந்த சப்த கன்னிகைகளில் ஒருவர் என்றும், இன்னும் சிலர் அவள் காத்யாயன முனிவரின் மகள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இந்த இரு கூற்றுகளுக்கும் எந்த விதமான ஆதாரமும் புராணக் கதைகளில் கிடையாது. காட்டு மன்னார் கிராமத்தில் உள்ள அன்னை காத்தாயி அம்மன் கையில் குழந்தையை ஏந்திய நிலையில் காணப்படுகிறாள். அந்தக் குழந்தை முருகப் பெருமான் என்று அங்குள்ள கிராம மக்கள் கூறுகின்றார்கள்.

ஆகவே முருகப் பெருமானை எதற்காக அன்னை காத்தாயி அம்மன் தனது இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதனால்தானோ என்னவோ இடுப்பில் குழந்தையை கையில் ஏந்தியபடி காட்சி தரும் அன்னை காத்தாயி அம்மனை நாணல் புதரில் விழுந்து கிடந்த குழந்தையான முருகப் பெருமானை எடுத்து வளர்த்த சப்த கன்னிகைகளில் ஒருவர் என்று கூறுகிறார்கள் என தெரிகின்றது. ஆனால் சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் முருகப் பெருமானின் மனைவியான வள்ளி தேவியே என்பதில் எந்த மாற்று கருத்தும் கிடையாது.

குழந்தையை கையில் ஏந்தியபடி காட்சி தரும் அன்னை காத்தாயி அம்மனின் கோலத்தின் தத்துவம் என்ன

என்பதை 'எப்படி ஒரு குழந்தையானது மனதில் பயம், காமம், க்ரோதம், மற்றும் பொறாமை போன்றவை இல்லாமல் இயற்கையாக வாழ்கின்றதோ அந்த நிலையில் எந்த ஒரு மனிதன் தன்னை வைத்திருப்பானோ அவர்களை தனது குழந்தையைப் போல பாதுகாத்து வருவேன் என்பதையே அந்த கோலத்தின் மூலம் அவள் குறிக்கின்றாள்' என்பதாக பண்டிதர்கள் விளக்குகிறார்கள். இந்த செய்திகள் பலவற்றையும் முன் காலத்தைய கிராம மக்களின் நாட்டுப்புற பாடல்கள் மூலமும், நாடோடிக் கதைகள், கும்மிப் பாடல்கள் போன்றவற்றின் மூலம் உணர முடிகின்றது.

வள்ளி தேவி எனும் காத்தாயி அம்மனின் மேன்மை

காத்தாயி அம்மன் வள்ளி தேவியின் அம்சமே என்பதில் ஐயம் இல்லைதான். சிவபெருமானின் ஆசையின்படி சித்தாடியில் தோன்றிய சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் ஆலய வரலாற்றை படிக்கும் முன் வள்ளி தேவி எதற்காக பூமியில் பிறந்தாள், மற்றும் அவள் ஏன் உலகின் பல இடங்களிலும் அமர்ந்து இருக்கின்றாள் என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியம் ஆகும். சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் எனும் வள்ளி தேவி உண்மையில் சில முக்கியமான செயல்களை நிறைவேற்ற பூமியில் அவதரித்த முருகப் பெருமானுக்கு உத்வேக சக்தியைக் கொடுப்பதற்காகவே பூலோகத்தில் தங்கி உள்ளாள் என்பதே உண்மை என்றாலும் சிலர் வள்ளி தேவி முருகப் பெருமானின் இன்னொரு மனைவியான தெய்வானையை கேவலப்படுத்தியதின் காரணமாக பெற்ற சாபத்தினால் பூமியில் பிறக்க வேண்டி இருந்தது என்று கருத்து தெரிவிக்கின்றார்கள். அது முற்றிலும் தவறானது.

வள்ளிமலை தவ பீட சாமியார் கூற்றின்படி "சூரனை சம்ஹாரம் செய்த பின் வள்ளியை திருமணம் செய்து கொண்ட முருகப் பெருமான், ஸ்கந்தகிரிக்கு அவளை தன்னுடன் அழைத்து வந்தபோது, வள்ளி தேவியை ஆரத் தழுவி அவளை வரவேற்ற பின் தனது நாதனையே

தெய்வானை தேவி வேண்டிக் கேட்டாள் 'ஸ்வாமி எனக்கு வள்ளியின் கதையை நீங்கள் கூற வேண்டும்'. அதைக் கேட்ட வள்ளியும் 'அக்கா இன்று முதல் நீங்கள்தான் என்னை ஆதரித்து வரவேண்டும்' எனக் கூற, அக்கா - தங்கை இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு மகிழ், அங்கேயே இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, மற்றும் க்ரியா சக்திகள் என்ற மூன்று சக்திகளும் ஒன்றிணைந்து சங்கமம் ஆயின'.

பூர்வ ஜென்ம தோற்றம் முதலே (சுந்தரவல்லி மற்றும் அமுதவல்லி) இருவரும் ஒன்றிணைந்த கருத்தைக் கொண்டவர்கள். தனித்தனியான இடங்களில் இவருடைய திருமணம் ஆனதும் கூட, மன அன்போடு இருவரும் ஒன்றிணைந்த நிலையில் ஒருவருக்கொருவர் மனக்கசப்பு கொண்டு சாபமிட்டதாக கருதுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை. ஜீவாத்மாவான வள்ளி தேவியின் தெய்வீக சக்தி, பரமாத்மாவான முருகப் பெருமானின் தெய்வீக சக்தியுடன், பூலோகத்தில் இணைந்தால் மட்டுமே அவரால் கலியுகத்தில் பூலோகத்தில் உள்ள மக்களுக்கு ஞானம் கொடுத்து கலியின் தாக்கத்தில் இருந்து அவர்களை காப்பாற்ற முடியும் என்பதே உண்மையான நிலை என பண்டிதர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

வள்ளி தேவி, விஷ்ணுவின் மூலம் அவதாரம் பெற்றவர் எனக் கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் அவள் பராசக்தியின் அங்கமே. பராசக்தியின் ஒரு அங்கமான பார்வதி தேவியின் மூலம் அவதரிக்க இருந்த வள்ளி தேவி சில காரணங்களுக்காக மஹா விஷ்ணுவின் கண்ணீரில் இருந்து தனது சகோதரி தெய்வானையுடன் பிறக்க வேண்டி இருந்தது.

பராசக்தியின் ஒரு அங்கமான பார்வதி தேவியின் உடலில் இருந்து முருகப் பெருமான் மற்றும் வள்ளி தேவி எனும் இரு சக்திகளும் தோன்றி விட்டால் ஒருவருக்கொருவர் சகோதர சகோதரியாகி விடுவார்கள், அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்பதினால் அவர்கள் வேறு மார்கமாக தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டி இருந்தது. மூன்று சக்திகளும்

தனித்தனியே அவதரித்தால் மட்டுமே பிரும்மனின் வரத்தின்படி அந்த மூன்று சக்திகளும் திருமணம் என்ற போர்வையில் கணவன் மனைவியாகி சூரசிம்மனை அழிக்க முடியும் என்பதினால் உலக மக்களின் நன்மைகளுக்காக இப்படிப்பட்ட சிக்கலான வழி முறை தோற்றங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. முருகப் பெருமான் உண்மையில் இரண்டு பெண் சக்திகளை மட்டுமே உள்ளடக்கியவர் என்ற கருத்து சரியல்ல. அவர் உண்மையில் தன்னுள் மூன்று பெண் தெய்வ சக்திகளை உள்ளடக்கி இருந்தார் என்ற சில கருத்துக்கள் உள்ளன. சூரனை அழிக்கவும் கலியுகத்தில் மக்களின் அறியாமையை விலக்கி, அவர்களுக்கு ஞானம் தந்து நல் வழிப்படுத்தவும் பராசக்தியினால் அவளுள் இருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட இன்னொரு சக்தியும் உள்ளதாம்.

முருகப் பெருமான் தோன்றிய உடனேயே முருகப் பெருமானுக்கு கூடுதல் சக்தி தருவதற்காக ஜ்யோதி எனும் ஒரு பெண் சக்தி பராசக்தியின் உடலில் இருந்து வெளி வந்து விட, அதையே சூரனை அழிக்க, முருகப் பெருமானின் கையில் காணப்படும் வேலாக பராசக்தி கொடுத்தார். அப்படி வெளித் தெரியாத அருபமாய் வெளி வந்த பெண் சக்தியே ஜ்யோதி தேவி என்பதாக கூறுகின்றார்கள். முருகப்பெருமான் ஞான சக்தியாக கண்களுக்கு புலப்படாமல் வெளிவந்த ஜ்யோதி எனும் தேவியையும், க்ரியா சக்தியாக தெய்வானையையும், இச்சா சக்தியாக வள்ளி தேவியையும் மூன்று பெண் சக்திகளாக தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டார் என்றும், அந்த மூன்று சக்திகளும் இல்லாமல் அவருடைய சுய சக்தியினால் மட்டுமே சூரனை அழித்து கலியுகத்தில் மக்களை நல் வழிப்படுத்த இயலாது என்பது பிரும்ம தத்துவ நிலையாக இருந்தது. இப்படியாகத்தான் முருகப் பெருமான் மற்றவர்களுடைய கண்களுக்கு புலப்படாத, தாயார் மூலமே தனது சகோதரியாக வெளிவந்த ஜ்யோதி தேவியின் சக்தியை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, அதைத் தவிர தனது மனைவிகள் மூலம் தனக்கு தரப்பட்ட உணரும் சக்தி மற்றும் உயிரூட்டும் சக்தி என்ற இரு சக்திகளை உள்ளடக்கியவர் ஆனார் (மூன்றாவது பெண் சக்தியான

ஜ்யோதி தேவியைக் குறித்து 1998 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் 'ஆசிய ஸ்கந்த முருகன் ஆய்வு கழகம்' நடத்திய கருத்தரங்கம் ஒன்றில் 'ஸ்வரூப வேல் - ஸ்கந்தனின் சகோதரி ஜ்யோதி ' என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆராய்ச்சி கட்டுரையை டாக்டர் திரு அழகப்ப அழகப்பன் என்பவர் வெளியிட்டார். அதன் முழு விவரத்தை <http://murugan.org/jyoti.htm> என்ற இணைய தள கட்டுரையில் காணலாம்).

இப்படியாக படைக்கப்பட்ட மூன்று தெய்வ சக்திகளில் ஒரு சக்தி வேலாகி விட, மற்ற இருவர்களான வள்ளி தேவி மற்றும் தெய்வானை என்பவர்களில் வள்ளி தேவி வேடர் குலத்தவரோடு வாழ்ந்திருக்க வைக்கப்பட்டார்; தெய்வானை தேவர்களுடன் தங்க வைக்கப்பட்டார். முருகப் பெருமானுடன் நடைபெற்ற திருமணத்தில் தேவசேனா செய்து கொண்ட திருமணம் வைதீக முறையிலான முறையில் அமைந்து இருக்க, வள்ளியின் திருமணமோ ஆரியர்களின் காலத்துக்கு முற்பட்ட ஆசாரமற்ற, வைதீகமற்ற முறையில் நடந்த திருமணம் என்பதை காணலாம். அந்த வள்ளி தேவியே சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் தோற்றத்தில் இருந்து கொண்டு அந்தணர் மற்றும் அந்தணர் அல்லாதோர் என்ற பேதம் இல்லாமல் பலரது குலதெய்வமாக விளங்குகின்றாள் என்பது எத்தனை பெரிய ஆச்சர்யம்.

1350 ஆம் ஆண்டு காஞ்சீபுரத்தில் குச்சியப்பா என்பவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் கந்த புராணத்தில், வள்ளியம்மை திருமணப் படலம் எனும் பகுதியில் காணப்படும் செய்தியின்படி தொண்டை நாட்டின் மேற்பட்டியின் அருகில் உள்ள வள்ளி ஈர்ப்பு என்ற வள்ளி மலை பகுதியில்தான் வள்ளி தேவி பிறந்ததாகவும், அங்குதான் வள்ளி தேவியை காதலித்தபோது முருகப் பெருமான் வள்ளி தேவியுடன் ஆடிப்பாடி விளையாடியதாகவும் அதன் பின் அங்கு வள்ளி தேவியுடன் திருமணம் நடைபெற்றதாகவும் கூறப்பட்டு உள்ளது. அதே போலவேதான் இலங்கையின் கதிர்காமத்திலும், முருகப்

பெருமான்-வள்ளி தேவி திருமணம் நடந்துள்ளதாக கூறுகின்றார்கள்.

ஒரு காலத்தில் இந்தியாவின் தென் பகுதிகளும் இலங்கையும் கடலால் பிளவு படாத ஒரே நிலமாக இருந்துள்ளது என்பது வரலாற்று செய்தி. தெய்வங்களுக்கு ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்தை அடைய கண்சிமிட்டும் நேரமே போதுமானது. ஆகவே முருகப் பெருமானும் வள்ளி தேவியும் தமிழ்நாட்டின் தென் பகுதியில் பல இடங்களில் ஆடிப் பாடிக் கொண்டு இருந்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த நூற்றாண்டை 82.4 என்ற மிகப் பழமையான குறிஞ்சி என்ற தமிழ் நூலில் உள்ள அஹம் என்ற பாடலில் முருகப் பெருமானையும் வள்ளி தேவியையும் குறித்த செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்துப் பார்க்கும்போது இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே வள்ளி-முருகன் இருவருமே தமிழ்நாட்டில் பரவலாக பல இடங்களிலும் மானிட உருவில் இருந்திருப்பது புலனாகும். அதன் காரணம் கொண்டை முடியுடன், வலது கையில் தாமரை மலரை ஏந்திய வண்ணம் காட்சி தரும் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் சிலை, வள்ளி மலை வள்ளி தேவியின் உருவத் தோற்றத்துடன் பெரும் அளவில் ஒத்து உள்ளது என்பதே ஆகும். ஆகவே தேவலோகத்துக்கு திரும்பிச் செல்லும் முன் சித்தாடியில் காத்தாயி அம்மன் உருவில் வாழ்ந்திருந்த வள்ளி தேவி விட்டுச் சென்றுள்ள மானிட உடலே காலப்போக்கில் சிலையாகி நதிக்குள் மூழ்கி இருந்திருக்க வேண்டும் என கருதுவதில் தவறில்லை.

வெளி உலகைப் பொறுத்த மட்டில் வள்ளி தேவி வேடர் குலத்தில் இருந்து உதயமான தெய்வம் எனப்பட்டாலும், அவள் பார்வதி தேவியின் நேரடி அம்சம் என்பதினால் வள்ளி தேவியான சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் சக்தி பராசக்தியின் தன்மையைக் கொண்டது என்பதில் எந்த ஐயமும் இருக்க முடியாது. ஆதி உலகை படைத்தவள் பராசக்தி, அனைத்தையும் தாங்கி நின்றவளும் அவளே, நிற்பவளும் பராசக்தியே. அந்த பராசக்தியின் தெய்வ

கணமே சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் எனும்போது எதற்காக முருகப் பெருமானின் இரண்டு மனைவிகளில் ஒருவரான வள்ளி தேவி பூமியிலே தங்கினாள்? தெய்வானையை வடமொழியில் தேவசேனா என்று கூறுவார்கள். அவள் தேவலோகத்தில் வளர்ந்தவள். சேனா என்ற சொல்லுக்குக் காப்பது என்பது பொருள். ஆகவேதான் தேவர்களை காக்க அவளை தேவலோகத்தில் தங்குமாறும் பூமியிலே வேடர் குலத்தவருடனேயே வளர்ந்து வாழ்ந்திருந்த வள்ளி தேவி பூமியில் உள்ளவர்களைக் காக்க பூமியிலேயே தங்குமாறும் கூறப்பட்டாள்.

முருகப் பெருமானுடனோ அல்லது வள்ளி தேவி தனி சன்னதியில் எந்த ஆலயத்தில் இருந்தாலும் அவள் வள்ளி தேவி என்ற பெயரில்தான் காட்சி தருகின்றாள்; வள்ளி தேவி என்ற பெயரில்தான் அனைத்து ஆலயங்களிலுமே பூஜிக்கப்படுகின்றாள். ஆனால் வள்ளி தேவி வேறு ஒரு அவதார தோற்றத்தில், வேறு ஒரு பெயரில் காணப்படுவது சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் ஆலயத்தில் மட்டுமே என்பது இன்னுமொரு வியப்பான உண்மை ஆகும். சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் எனும் அவதார தோற்றத்தைத் தவிர உலகில் வள்ளி தேவிக்கு வேறு எந்த பெயரிலும் அவதாரத் தோற்றம் கிடையாது என்பது நிதர்சனமாகத் தெரிகின்றது. இது ஒன்றே தெய்வீக உலகில் சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் பெற்றுள்ள பெருமைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

முருகப் பெருமான் பெருமளவில் வணங்கப்படும் இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஸ்ரீலங்கா, மௌரூஷியஸ் போன்ற நாடுகளில் உள்ள ஆலயங்கள் அனைத்திலுமே முருகப் பெருமான், வள்ளி தேவி மற்றும் தெய்வானை எனும் மூவருமே, அவரவர்களின் ஆரம்ப கால தோற்றத்தின் பெயர்களிலேயே காட்சி தந்தாலும் ஒரே சன்னதியில்தான் இருப்பார்கள்.

மேலும் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனாக வள்ளி தேவி உள்ளதை போல தெய்வீக தனித் தன்மை மற்றும் மேன்மை, தெய்வானை தேவி மற்றும் ஜ்யோதி தேவி எனும்

இருவருக்குமே கிடையாது. அவர்கள் எப்போதுமே முருகப் பெருமானுடன் சேர்ந்து மட்டுமே வழிபடப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் தெய்வானை மட்டும் முருகப் பெருமான் வீற்று இருக்கும் ஒரு சில ஆலயத்தில் தனி சன்னதியில் இருக்கின்றாள் என்றாலும் அவள் தெய்வானை என்றே வணங்கப்படுகிறாள்.

வள்ளி தேவி பலரது குலதெய்வமாக இருந்து வருகின்றாள். அந்த நிலை தெய்வானை தேவிக்கு இல்லை. கலியுகத்தில் மக்களுக்கு ஞானம் தந்து அவர்களை நல் வழிப்படுத்த தோன்றிய முருகப் பெருமானுக்கு அவரது செயல்பாடுகளில் உதவி, சூரனை வதம் செய்யத் தேவையான சக்திகளை அளிக்க பராசக்தி மூலம் வெளி வந்துள்ள மூன்று தனித்தனி சக்திகளைக் கொண்ட தேவிகளே அவர்கள் மூவரும் என்றாலும், அனைத்தையும் நோக்கும்போது தெய்வீக உலகில் சித்தாடியில் காத்தாயி அம்மனாக காட்சி தரும் வள்ளி தேவி மிக முக்கியமான, உயர்வான, தனித் தன்மை மற்றும் தனி அந்தஸ்தைக் கொண்ட தெய்வம் என்பதை நிதர்சனமாக காண முடிகின்றது.

மூன்று சக்திகள் அவதரித்த கதை

படைப்பு தெய்வம் பிரும்மாவினால் பிரபஞ்சம் படைக்கப்பட்டவுடன் முதலில் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் அவர்கள் இடையே பிளவு ஏற்பட்டது. தேவர்கள் தேவலோகத்தில் வாழ்ந்து வந்தாலும் அவர்களில் சிலர் பெற்று இருந்த சாபங்களை நீக்கிக் கொள்ள மானிடப் பிறவி எடுத்து பூவுலகத்திற்கும் வந்து போய்க் கொண்டதான் இருந்தார்கள். சிறு அளவிலான அசுரர்களில் நல்லவர்கள் மட்டும் தேவலோகத்தில் தேவர்களுடன் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தாலும் தீய அசுரர்கள் பூமியில் தங்கி இருந்தார்கள்.

தீய எண்ணம் கொண்ட அசுரர்கள் தேவலோகத்தில் உள்ள தேவர்களை மட்டும் அல்ல பூமியில் உள்ளவர்களையும் வாட்டி வதைத்தார்கள். அவர்களுடைய அட்டூழியம் எந்த

அளவிற்கு சென்றது என்றால் தம்மையே பூலோகத்தில் உள்ளவர்கள் கடவுளாக வணங்க வேண்டும் என நிர்பந்தித்தார்கள். ரிஷி முனிவர்களையும் விட்டு வைக்காமல் தம்மை வணங்குமாறு கூறினார்கள். அந்த அசுரர்களில் ஒருவனான சூரசிம்மன் முதலில் நல்ல குணங்களைக் கொண்டு பின்னர் கொடூரமான மனத்தைக் கொண்டவனாக வாழ்ந்தவன். அவனை யாராலும் அடக்க முடியவில்லை, அவனை அழிக்க முடியாமல் அனைவரும் தவித்தார்கள். அதன் காரணம் அவனுக்கு பகவான் பிரம்மாவிடம் இருந்து கிடைத்து இருந்த வரமே ஆகும்.

அப்படிப்பட்ட அரிய வரம் என்னதான் அவனுக்கு கிடைத்து இருந்தது. பிரம்மா அவனுக்கு வரம் கொடுத்தபோது கூறினார் 'சூரன் என்றால் யாராலும் வெல்ல முடியாதவன் என்று அர்த்தம். நீ பல பிறப்புக்களை எடுப்பாய். ஆனால் அத்தனை பிறவிகளிலும் நீ விரும்பினால் மட்டுமே உனக்கு மரணம், அதுவும் உன்னால் மட்டுமே ஏற்பட முடியும். மற்றவர்கள் யாராலும் உன்னைக் கொல்ல முடியாது. உன்னுடைய அழிவற்ற ஆத்மாவோ நீ எடுக்கும் ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் அதே மூல குணங்களோடு சென்று அமர்ந்து விடும் என்பதினால் நீ அனைத்து பிறப்பிலும் அதே குணங்களைக் கொண்டவனாகவே இருப்பாய்.

ஆனால் மிக அதிசயமான வகையில், ஏதாவது ஒரு ஆண் சக்தியில் இருந்து நேரடியாக வெளி வரும் இரண்டு பெண் சக்திகளும் (விஷ்ணுவின் கண்ணீரில் இருந்து வரவுள்ள தேவசேனா மற்றும் வள்ளியைக் குறிப்பது), அதே சமயம் மற்றுமொரு ஆண் பெண் சக்திகளில் இருந்து வெளிவரும் இன்னொரு சக்தியும் (சிவன் பார்வதியின் மூலம் வெளிவர இருந்த முருகப் பெருமானைக் குறிப்பது) ஒன்றாக இணைந்து செயல்படும்போது அவர்களில் ஒருவரால் உன்னுடைய நிலையான ஆத்மா அழிந்து உனக்கு மரணம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அது மட்டும் அல்ல நேரடியாக ஒரு ஆண் மூலம் வெளிவரும் இரண்டு பெண் சக்திகளும் மீண்டும் ஒரு பிறப்பு எடுத்து அந்த புதிய பிறப்பின் மூலம் மூன்றாவது சக்தியுடன் இணையும் நேரத்தில் மட்டுமே அது

சாத்தியம் ஆகும். என்பது நியதி' என்று கூறினார். சூரசிம்மனை அழிக்க இப்படி ஒரு குட்டையைக் கிளப்புவது போன்ற குழப்பமான வரத்தின்படி எந்த பிறவிகள் பிறக்க முடியும் ?

அப்படிப்பட்ட வரத்தின் தன்மை மற்றும் அதனுள் மறைந்து கிடந்த செய்தியின் உள் அர்த்தத்தை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதினால் சூரசிம்மன் 'சிறிய மற்றும் மிகப் பெரிய காரணங்களுக்காக தாயின் கருப்பையில் தங்கி வளராமலேயே, அதுவும் ஒரு ஆண் மூலம் எப்படி இரண்டு பெண் சக்திகள் வெளிவந்து, இன்னொரு பிறப்பு எடுத்து, இன்னொரு ஆண் பெண் மூலம் வெளிவரும் சக்தியுடன் இணைய முடியும்? ஆகவே இவை எதுவுமே நடைபெற சாத்தியமே இல்லை என்பதினால் எனக்கு மரணம் என்பதே இருக்காது' என இறுமாப்புடன் சென்றான்.

பகவான் பிறும்மா கொடுத்த வரத்தைக் குறித்து கேள்விப்பட்ட தேவர்கள் உடனடியாக அவரிடம் ஓடிச் சென்று தமது கவலையை எடுத்துரைக்க பகவான் பிறும்மா அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார் 'என்றும் அழிவில்லாத ஒரு நிலை என்பது கூட அழிவற்றதல்ல. நான் வேறு வழி இன்றிதான் சூரனுக்கு அப்படி ஒரு வரம் கொடுக்க வேண்டி இருந்து விட்டது. ஆனால் கவலைப்பட வேண்டாம், அனைத்துமே நல்லவையாக முடியும்'. அப்படி அவர் கூறியது தேவர்களை மேலும் குழப்பியது. அவர் கொடுத்திருந்த வரத்தின் உள் அர்த்தமோ அதன் மர்மமோ விளங்கவில்லை. அப்போது அவர்களுக்கு தெரிந்திராத ஒரு உண்மை என்ன என்றால் கலியுகத்தில் மக்களின் அறியாமைையை விலக்கி ஞானம் தந்து நல் வழிப்படுத்த பராசக்தி மூலம் மூன்று சக்திகள் வெளி வரவுள்ளன. முதலில் அவை மூன்றும் ஒன்றாகி சூரனை அழித்த பின் உலகை நல் வழிப்படுத்த உள்ளார்கள். அவர்களில் க்ரியா சக்தியாக தெய்வானையும், ஞான சக்தியாக முருகப் பெருமானும் மற்றும் இச்சா சக்தியாக வள்ளி தேவியும் வெளிவர உள்ளார்கள். பூலோகத்தில் உள்ள பல ஆலயங்களிலும் வள்ளி தேவி தங்கி இருந்து

கொண்டு, அதே சமயம் சித்தாடியில் மட்டும் காத்தாயி அம்மனாக இருந்து கொண்டு முருகப் பெருமானின் செயல்களுக்கு வடிவம் தந்து உறுதுணையாக இருக்க உள்ளாள், அவளோடு பராசக்தியும் அதே ஆலயத்தில் குடி இருக்க உள்ளாள் போன்றவை ஆகும்.

ஆனால் உலகில் ஞான சக்தியாக அவதரித்தப் பின் முருகப் பெருமான் சூரனை வதம் செய்யும் செயலை மறந்து விட்டு ஞான மார்கத்தை போதிப்பதிலேயே கவனமாக இருந்து விட்டால், அவருடைய அவதாரத்தின் முக்கியமான சிறிய காரணமான சூரசிம்மனின் வதம் நிகழாமல் போய் விடும். ஆகவே முருகப் பெருமானுடைய ஞான சக்தி வலுவடைய இன்னும் இரு குறிப்பிட்ட சக்திகள் தேவை. அந்த இரு சக்திகளே சூரசிம்மனை வதம் செய்யும் செயலில் அவரை முதலில் ஈடுபட வைக்கும். அந்த இரு சக்திகளும் இல்லாமல் கலியுகத்தில் அவரால் தனிமையில் செயல்பட முடியாது என்பதினால்தான் க்ரியா மற்றும் இச்சா சக்திகளாக தெய்வானை தேவி மற்றும் வள்ளி தேவியை ஒரே காலகட்டத்தில் படைக்க வேண்டி இருந்தது.

வள்ளி தேவி சித்தாடி காத்தாயி அம்மனாக அவதரித்த கதை மற்றும் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனுக்கு ஆலயம் எழுந்த கதை

முன்னர் கூறியது போல பூலோகத்தில் ஞான சக்தியான முருகப் பெருமான் க்ரியா மற்றும் இச்சா சக்திகளுடன் ஒன்றிணைந்து கலியுகத்தில் மக்களின் துயரங்களை துடைக்க வேண்டும் என்பது விதியானதினால் சூரசிம்மன் வதம் முடிந்ததும் தெய்வானை தனது தனி சக்தியோடு இயங்காமல், முருகப் பெருமானுடன் அவருக்கு துணையாக இருக்க, வள்ளி தேவியோ இச்சா சக்தியாக பல இடங்களுக்கும் சென்று கலியுகத்தில் இன்னல்களை அனுபவிக்க உள்ள பூலோகத்து மக்களின் அறியாமையை விலக்க வழி செய்யும் வகையில் அங்கங்கே இருந்த ஆலயங்களில் தனி சன்னதிகளில் அமர்ந்திருந்தபடி மக்களை ஞான சக்தியான முருகப் பெருமானிடம்

சரணடையச் செய்யும் பணிகளை செய்து கொண்டு இருக்கலானாள். முருகப் பெருமானோ அங்கங்கே இருந்த ஆலயங்களில் ஞான சக்தியாக தனியாகவோ இல்லை வள்ளி தெய்வானைகளுடனோ சேர்ந்து அமர்ந்து கொண்டு செயல்படத் துவங்கினார். வள்ளி தேவி அப்படி தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டுள்ள ஒரு ஆலயமே சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் என்ற ஆலயம் ஆனது. அறியாமையில் உழன்ற மக்களை காத்தாயி அம்மன் எனும் வள்ளி தேவி ஞான மார்க்கத்துக்கு கொண்டு வந்தால் மட்டுமே முருகப் பெருமானின் கருணையை பெற்றுக் கொண்டு இன்னல்களை களைந்து கொள்ள முடியும்.

பல ஆலயங்களிலும் அமர்ந்து கொண்ட வள்ளி தேவி எந்த தோற்றத்தில் இருந்தாலும் அனைத்து ஆலயங்களிலும் அவள் வள்ளி தேவி என்ற பெயரிலேயே வழிபடப்பட்டாள். மாறாக சித்தாடி ஆலயத்தில் மட்டுமே அவள் வித்தியாசமான தோற்றத்தில் இருந்தபடி தன்னை சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் என்ற பெயரில் வழிபடும் நிலையை அமைத்து இருந்தாள். வள்ளி மலைப் பகுதியில் இருந்து சித்தாடிக்கு வந்த வள்ளி தேவி அங்கேயே பல காலம் முருகப் பெருமானுடன் தங்கி இருந்து தனது தெய்வீக சக்தி கணங்களை தான் குடியமர்ந்த ஆலயங்களில் செலுத்தி வைத்தப் பின் சித்தாடியில் தான் பிறந்து வளர்ந்த மானிட உருவை புதைத்து விட்டு தேவலோகத்துக்கு திரும்பிச் சென்று இருக்க வேண்டும். வள்ளி மலையில் உள்ள வள்ளி தேவியின் தலை முடியும், வலது கையில் மலர் ஏந்தி உள்ள காட்சியும் சித்தாடி காத்தாயி அம்மனின் தோற்றத்துடன் ஒத்து உள்ளது என்பதினால் இந்த இரு இடங்களிலும் உலாவிக் கொண்டு இருந்த வள்ளி தேவி எனும் சித்தாடி காத்தாயி அம்மன் சித்தாடிக்கு வந்தே தன் மனித உடலை துறந்து விட்டு சென்று இருக்க வேண்டும் என்று நம்பலாம்.

ஆகம வழிபாட்டு முறை உள்ள மற்றும் ஆகம வழிபாட்டு முறை இல்லாத எந்த ஆலயமானாலும் வள்ளி தேவி சன்னதிகளில் உள்ள வள்ளி தேவியின் உருவை பாருங்கள். அவை அனைத்துமே ஆகம வழிபாட்டுக்குரிய சிலப்

சாஸ்திர முறையில் அமைக்கப்பட்ட ஒரே வகையிலான உருவமாகவே வடிவமைக்கப்பட்டு உள்ளதை காணலாம். மாறாக சித்தாடி ஆலயத்தில் மட்டுமே வள்ளி தேவி மானிட உருவில் தோன்றிய அதே கொண்டை முடியோடு, தலையில் கிரீடம் இல்லாமல் தனது இயற்கை தோற்றத்தில் காணப்படுகிறாள் என்பது மிகவும் வியப்புக்குரிய செய்தியாகும்.

வள்ளி தேவியுடன் முருகப் பெருமானுக்கு திருமணம் நடந்தபோது அந்த திருமணத்தில் பங்கேற்றவர்களில் ஒருவர் மூலிகை இலைகளை ஆடையாக அணிந்து கொண்டு வாழ்ந்திருந்த கஞ்சமலை முனிவர் என்பவர் ஆவார். அவர் பழனி மலை முருகப் பெருமானின் நவபாஷாண சிலையை செய்த போகர் எனும் சித்தரின் குரு ஆவார். வள்ளி தேவி, தெய்வானை, மற்றும் முருகப் பெருமான் மூவரின் திருமணம் முடிந்ததும், கஞ்சமலை முனிவர் பூலோகத்துக்கு வந்து சிவபெருமானை துதித்தபடி தவத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். அஷ்டமா சித்திகளைக் கொண்டிருந்த கஞ்சமலை முனிவர் வானத்தில் பறக்கும் சக்தி கொண்டவர். யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் ஒரு சிறு அணுவாக சுற்றுவது, ஒரே சமயத்தில் பல இடங்களில் தோன்றுவது, உடலை எடையற்றதாக்கி காற்றில் மிதப்பது, உடல் எடையையும், வலிமையையும் ஒரு மலைக்கு சமமாக உயர்த்திக் கொள்ளுதல், நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த இடத்தில் இருப்பது, விரும்பிய அனைத்தையும் எளிதாகப் பெறுவது, எவ்விதமான சக்தி படைத்தவரையும் அடக்கி ஆள்வது, மற்றவரை தன் விருப்பப்படி ஆட்டுவிப்பது போன்ற சக்திகளை உள்ளடக்கியதே அஷ்டமா சித்தி ஆகும். அவர் 1000 வருட காலம் ஒரு குகையில் தவம் இருந்தவர். அவரை காலங்கி முனிவர் என்றும் அழைப்பார்கள்.

அவரது தவத்தினால் மனம் மகிழ்ந்து போன சிவபெருமான் அவர் முன் தோன்றி காட்சி தந்த பின் கலியுகத்தில் பூமியில் அவதரிக்க இருந்த முருகப் பெருமானுக்கு உதவிட பூலோகத்தில் தங்கி இருக்கும் வகையில் வள்ளி தேவிக்கு

சித்தாடி கிராமத்தில் ஒரு ஆலயம் அமைக்குமாறும், அதில் வள்ளி தேவி காத்தாயி அம்மன் எனும் பெயரில் வீற்று இருப்பாள் என்றும் அதே ஆலயத்தில் பார்வதி தேவிக்கும், முருகப் பெருமானுக்கும் சன்னதி அமைக்க வேண்டும் என்றும் கட்டளை இட்டார். அதைக் ஏற்றுக் கொண்ட கஞ்சமலை முனிவர் தன்னிடம் பல இறை சக்திகள் இருந்தாலும் அதை தனியே தன்னால் செய்ய இயலாது, அதற்கு பூலோக மக்களின் உதவியும் தேவை என்பதை உணர்ந்தார். உடனடியாக யார் கண்களிலும் படாத வகையில் தன்னை உருமாற்றிக் கொண்டு தினை பூமி என்று அழைக்கப்பட்ட வயல்வெளி நிறைய தினை பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டு இருந்த சித்தாடி கிராமத்திற்கு சென்றார். அங்கே சில குடிசைகள் தென்பட்டன.

கஞ்சமலை முனிவர் சித்தாடிக்கு சென்றதும் ஒரு மரத்தடியில் நின்று கொண்டு தூரத்தில் சென்று கொண்டு இருந்த அந்தணர் ஒருவரை 'மகனே.... இங்கே வா' என்று கூவி அழைத்தார். அவர் கண்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்ததினால் அந்த அந்தணர் தன்னை அழைத்த குரல் வந்த திசையை நோக்கி நடந்து சென்று பார்த்தபோது அங்கு யாரையும் காண முடியவில்லை என்றதும் பயம் வந்து விட வேகமாக நடக்கலானார். ஆனால் அதே குரல் அவரை மீண்டும் அழைத்தது. 'மகனே... அஞ்சேல், இந்த ஊரைக் காக்க வந்துள்ள நான் இங்குதான் இருக்கிறேன். நீ தினமும் இங்கு வந்து என்னை பூஜித்து வழிபட்டால் நான் இங்கேயே இருந்து கொண்டு அனைவரையும் காப்பாற்றுவேன்' என்றதும் குரல் வந்த மரத்தடியை நோக்கி மீண்டும் நடந்து சென்று மரத்தின் அடியில் யாராவது அமர்ந்து இருக்கின்றார்களா எனது தேடியபோது அங்கு குவியலாக குங்குமம் மட்டுமே இருந்ததைக் கண்டார். அந்தக் குரல் கஞ்சமலை முனிவரின் குரல் என்பதை அறிந்திடாத அந்த அந்தணர் நினைத்தார் 'இந்த குங்குமக் குவியலுக்குள் ஊரைக் காக்க வந்துள்ள எதோ ஒரு தெய்வம் மறைந்து கொண்டு உள்ளது, அதுவே என்னை அழைத்து உள்ளது... தமது ஊரைக் காக்க வந்துள்ள எதோ தெய்வத்தின் குரலே அது' என்று நினைத்தார்.

இங்கு ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தத்தம் கிராமங்களில் கிராம தேவதை என்ற பெயரில் ஏதாவது ஒரு தெய்வத்தை கிராம மக்கள் வணங்கித் துதிப்பார்கள். தம்மை அபாயத்தில் இருந்து காப்பாற்றியவர்கள், இயற்கை சீற்றங்களில் அழைக்காமலேயே ஓடி வந்து இயற்கை சீற்றத்தில் இருந்து மக்களை காப்பாற்றியவர்கள், மற்றும் மாபெரும் வீரர்கள் போன்றவர்களது மரணத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் வாழ்ந்த அல்லது மறைந்த இடத்தை புனிதமாகக் கருதி சிலை அல்லது ஒரு பாறாங்கல்லை புதைத்து வைத்து அந்த சிலையை கிராமத்து கடவுளாகக் கருதி வழிபடுவார்கள். அது மட்டும் அல்ல, அந்த ஊரில் இருந்த நல்ல மனிதர்கள், மரணம் அடைந்த பின்னர், அந்த ஊரிலேயே நல்ல ஆவிகளாக இருந்து கொண்டு இயற்கை சீற்றங்களான வெள்ளம், புயல் மற்றும் பிற தீமைகளில் இருந்து கிராம மக்களை காப்பாற்றி வருகின்றார்கள் என்பது போன்ற பொதுவான நம்பிக்கை இருந்தது.

அதை போலவே சில நேரங்களில் ஊர் திருவிழாக்களில் சாமியாடிகள் என்பவர்கள் (சிலர் உடலில் தெய்வம் புகுந்து கொண்டு பேசும்) ஊர் மக்களை சிலவற்றை செய்யுமாறு கட்டளை இடுவார்கள். சில நேரங்களில் யாருடைய கண்களுக்கும் தெரியாமல் வானத்தில் இருந்து பேசி கட்டளைகளை தருவார்கள். சில நேரங்களில் யாராவது கனவில் தெய்வங்கள் தோன்றி சிலவற்றை செய்யுமாறு கட்டளை இடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆவிகளை மதிக்காமல் அவமதித்தால் அவர்கள் அந்த ஊரில் தொற்று நோய்களை பரப்பியும், இயற்கை சீற்றங்களை வரவழைத்தும் ஊர் ஜனங்களை துன்பத்தில் ஆழ்த்துவார்கள் என்ற பயம் கலந்த நம்பிக்கை ஆழமாகவே இருந்தது. ஆகவே கண்களுக்குத் தெரியாத அந்த ஆவிகளை தேவதைகள், கிராம தேவதை மற்றும் ஊர் காக்கும் தேவதை என்ற பெயர்களில் வணங்கி வந்திருந்தார்கள். தம்மை நம்பி வழிபடும் மக்களைக் காக்கும் விதமாக அந்த கிராமத்தில் ஏதாவது தீய சக்திகளோ அல்லது தீய ஆவிகளோ நுழைய முயன்றால்

அவற்றை அந்த கிராம எல்லையிலிருந்தே துரத்தி அடித்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கைகள் நிலவி வந்ததினால்தான் அந்த அந்த அந்தணரும் குங்குமக் குவியலில் இருந்து வெளிவந்த குரலை அன்னையின் தெய்வ வாக்காகவே நம்பி இருக்க வேண்டும்.

இப்படியான நம்பிக்கைகள் அந்த காலத்தில் இருந்தமையினால் அந்த அந்தணனும் குங்குமம் கொட்டிக் கிடந்த இடத்திற்கு தினமும் சென்று அதற்கு பூ வைத்து 'அம்மா தாயே நீதான் இந்த ஊர் ஜனங்களைக் காப்பாற்றி அருள் புரிய வேண்டும்' என பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு பூஜை செய்து வணங்கலானார். சில நாட்கள் இது தொடர்ந்து நடந்தது. கஞ்சமலை முனிவர் இப்படியாக அங்கு வள்ளி தேவியின் இன்னொரு தோற்றமான காத்தாயி அம்மனுக்கு ஆலயம் அமைக்கும் முதல் முயற்சியை துவக்கி வைத்து விட்டார். ஒவ்வொரு நாளும் அந்த அந்தணர் பூஜை செய்து முடித்த பின் அந்த குங்குமத்தில் மறைந்திருந்த காத்தாயி அம்மன் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் - அதாவது பல்லி கத்துவது, பறவை அங்கு வந்து உட்கார்ந்து கூவுவது அல்லது வேறு விதங்களிலான சப்தங்களை எழுப்பி அந்த பூஜையை தான் மனதார ஏற்றுக் கொண்டதின் அடையாளமாக காட்டுவது வழக்கமாக இருந்தது. ஒரு நாள் அந்த அந்தணர் நினைத்தார் 'இத்தனை கடுமையான தகிக்கும் வெய்யில் இந்த குங்குமத்தின் மீது விழுகின்றதே, அது சரி அல்லவே, அதை எப்படி தடுத்து நிறுத்துவது'. அந்த மன உறுத்தலினால் மறுநாள் முதல் கடும் வெய்யில் அடிக்கத் துவங்கியதும் குங்குமக் குவியல் மீது தனது கையை குடை போல வைத்து வெய்யில் விலகும்வரை அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். நாட்கள் நகர்ந்தாலும் இந்த செயலும் தொடர்ந்து நடந்தது.

வெய்யில் காலம் முடிந்து மழைக்காலம் துவங்கியது. வெளித் தெரியாமல் அங்கேயே மறைந்திருந்த காத்தாயி அம்மன் அந்த அந்தணரிடம் கேட்டாள் 'வெய்யிலில் இருந்து இதுவரை என்னைக் காத்து

விட்டாய். மழை பெய்யும் போது நான் அந்த மழை நீரினால் பாதிக்காமல் இருக்க என்ன செய்யப் போகிறாய்?' சரியான கேள்விதான் என்றாலும் உடனடியாக ஒரு பதிலைக் கொடுக்க முடியாமல் திணறிய அந்தணர், அடிப் பகுதியில் குங்குமம் பாதுகாப்பாக இருக்கும் வகையில் களிமண்ணால் ஆன ஒரு பெரிய பொம்மையை செய்து வந்து அதை அந்த குங்குமக் குவியல் மீது வைத்து விட்டார். மழை நீர் அதன் மீது விழுந்தாலும் குங்குமக் குவியலை அழிக்காத வகையில் அந்த மண் பொம்மை பாதுகாத்தபடி இருந்தது. ஆனால் இன்னொரு யோஜனை அவரை சுற்றியது. நீரில் களிமண் எத்தனை நாட்கள் கரையாமல் இருக்க முடியும்? அதற்கான தீர்வை அந்த தேவியே கூறட்டும் என எண்ணி அங்கேயே தியானத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். தெய்வ மகிமை என்பதைக் காட்டும் வகையில் எத்தனை கடுமையான மழை பெய்தும் மழை நீர் அதன் மீது விழவில்லை, அந்த களிமண் பொம்மையும் மழையினால் பாதிக்கப்படவில்லை. மழை காலமும் முடிந்தது. குங்குமக் குவியல் கரையாமல் அப்படியே பத்திரமாக களிமண் பொம்மைக்கு அடியில் இருந்து வந்தது.

ஒரு நாள் தன்னை மறந்து தியானத்தில் இருந்தவர் மனக் கண்ணில் ஒரு உருவம் தெரிந்தது. மெல்ல மெல்ல சில கட்டங்கள், அதன் மீது முக்கோணங்கள் என எழுந்தவாறு இருக்க அதன் நடுவில் ஒரு பெண் உருவம் பெரியதாக தெரிந்தது. அந்த பெண் தெய்வத்தின் அழகை எந்த விதத்திலும் வர்ணிக்க முடியாத வகையில் தத்ரூபமாக இருந்தது. சற்று நேரத்தில் அந்த பெண் உருவம் கூறியது 'மைந்தனே நான் இந்த தினை புனத்தை காக்க வந்தவள். ஆதியில் மூவுலகையும் காத்தவள் நானே. ஆகவே இந்த மண்ணைக் காக்க வந்து, மூன்று சுற்றுக்களுடன் கூடிய கொண்டை கொண்ட சிலையாக இந்த பக்கத்தில் ஓடும் ஆற்றில் மறைந்துள்ள என்னை வெளியில் எடுத்து, பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடு'.

இப்படியாக கூறிய பின் அந்த குரல் நின்று விட்டது. தியானம் கலைந்த அந்தணருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மனத் திரையில் தோன்றிய காட்சி மறைய மறுத்தது, காதில் விழுந்த குரலும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. தன்னை அறியாமல் விடியற்காலை ஆற்றின் கரைக்கு சென்று நின்று கொண்டார். ஆற்றில் ஏதாவது மும்முடி கொண்ட சிலை மிதந்து வருமா என பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். சில மணி நேரத்தில் மும்முடி கொண்ட சிலை மிதப்பது போல காட்சி தெரிந்தது. அவர் எதிரிலேயே அது நீரில் மூழ்கியது. அவ்வளவுதான். அப்படியே அந்த சிலையை பிடிக்க ஆற்றில் பாய்ந்தார். நீரில் மூழ்கி தேடியபோது ஆற்று மணலில் முழுகிக் கிடந்த சிலை கிடைத்தது.

அந்த சிலையை வெளியில் எடுத்து வந்த பின்னர் தலையில் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடியவர் அந்த சிலையை கொண்டு வந்து மேற்கு பகுதியில் சிறு மேடை ஒன்றை அமைத்து அதன் மீது மரத்தடியில் களிமண் பொம்மையில் பாதுகாப்பாக தான் வைத்திருந்த குங்குமக் குவியலைக் கொண்டு வந்து கொட்டினார். குங்குமக் குவியல் மீது நதியில் கிடைத்த சிலையை பிரதிஷ்டை செய்து விட்டார். அந்த சிலையை ஊரைக் காக்க வந்த ஆயி எனக் கூறி வழிபடலானார். அந்த சிலையே பின்னாளில், ஊரைக் காக்க வந்த ஆயி எனக் கூறப்பட்டு பின்னர் காத்தாயி அம்மன் என மருவி இருக்க வேண்டும்.

நாம் மகிழ்ச்சியாக உள்ள நேரத்தில் சில நேரங்களில் நம்மை அறியாமலேயே பிழைகளை செய்து விடுவது உண்டு. அதை போலவேதான் அந்த அந்தணரும் ஆற்றில் கிடைத்த சிலையை பிரதிஷ்டை செய்யும்போது தன்னை அறியாமலேயே ஒரு பெரிய தவறை செய்து விட்டார். பீடம் அமைத்து ஆற்றில் கிடைத்த சிலையை பிரதிஷ்டை செய்த பின், மழையில் இருந்து இத்தனை நாளாக அந்த குங்குமக் குவியலைக் காப்பாற்றியது அந்த மண் பொம்மைதானே, இத்தனை நாளும் அதற்கு பூஜை வேறு செய்து வழிபட்டு உள்ளோமே என சற்றும் யோஜனை செய்து பார்க்காமல், அதை ஆற்றில் வீசி எறிந்து விட்டார்.

மறுநாள் எப்போதும் போல அங்கு வந்து பூஜையை முடித்தப் பின்னல் அன்னையை குரல் கூவி அழைத்தார். ஆனால் அதை அன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்கான அடையாளக் குரல் வெளி வரவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் உரத்தக் குரலில் அழைத்தார். அன்னையின் பதில் கிடைக்கவில்லை. மனம் பதறிப் போய் 'அம்மா, நான் என்ன பிழையை செய்து விட்டேன், எனக்கு பதில் தர மறுக்கிறாய்?' என அழுது புலம்பியபோது திடீர் என மீண்டும் ஒரு குரல் ஆற்றுப் பக்கத்தில் இருந்து வந்தது 'மைந்தனே, நான் எப்படி அங்கு வர இயலும்? என்னைத்தான் நீ மீண்டும் ஆற்றுக்குள் தூக்கிப் போட்டு விட்டாயே. ஆகவேதான் நானும் ஆற்றோடு போய் விட்டேன்'. அந்த அந்தணருக்கு தன் மண்டையில் யாரோ ஓங்கி அடிப்பது போல இருந்தது. தான் அறியாமல் செய்து விட்ட தவறை உணர்ந்தார். ஆனால் என்ன செய்ய முடியும்? காலம் கடந்து விட்டது, களிமண் பொம்மையும் ஆற்றில் கரைந்து விட்டது. இனி அதை எப்படி திரும்பக் கொண்டு வர முடியும்?

'அம்மா, தெரியாமல் தவறு செய்து விட்டேன். இந்தப் பாவி செய்த தவறை மன்னித்து விடம்மா. நீ திரும்பவும் இங்கு வர வேண்டும். இல்லை எனில் நான் பூஜிக்கும் இந்த சிலையை என் இடுப்போடு கட்டிக் கொண்டு நானும் இந்த ஆற்றில் குதித்து என்னை அழித்துக் கொள்வேன். என் மனதாற உன்னை ஆராதித்தேன். இரு கரங்கள் போதாதென்ற அளவில் பூக்களை போட்டு பூஜித்தேன். ஆனாலும் தவறு என்பதை உணராமல், அவசர கதியில், நீ குடி கொண்டு இருந்த களிமண்ணால் ஆன சிலையை எடுத்து ஆற்றில் போட்டு விட்டேன். இந்த இரு கால்களும் தானே என்னை ஆற்றுக் கரை வரை போக உதவியது. முதலில் இவை இரண்டையும் முறித்து விடுகிறேன் என பைத்தியம் பிடித்தவர் போல அலறிக் கதறியவாறு தொடர்ந்து தோப்புக்கரணம் போடத் துவங்கினார்.

தோப்புக்கரணம் போடப் போட கால்களில் இருந்த சதைகளும், நரம்புகளும் பிய்ந்து இரத்தம் கொட்டியது.

என்னதான் இருந்தாலும் ஒரு தாயினால் தன் குழந்தைப்படும் அவஸ்தையை வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது என்பதினால் மனம் இறங்கி மீண்டும் அவர் முன் தோன்றி ஆசி கூறினாள். 'மகனே உன் பக்தியை மெச்சினேன். அறியாமல் செய்து விட்ட உன் பிழையையும் மன்னித்தேன். நான் இங்கு மூன்று கொண்டைகளோடு ஞானாம்பிகையாகவும், உன் மனதில் இடம் கொண்டுள்ளதினால் ஒட்டிக் கொண்டவள் என்ற ஒட்டியாண ரூபியாகவும் உங்கள் அனைவரையும் காத்து அருளும் வகையில் கருணாமயியாகவும் இங்கிருப்பேன்' என அவருக்கு காட்சி தந்து ஆசிர்வதித்தப் பின் மீண்டும் ஆற்றில் இருந்து அவர் எடுத்து வந்து பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து வந்த சிலைக்குள் தன் சக்தியை செலுத்தி ஒளி ஏற்றினாள். அந்த மூன்று அம்சங்களையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் உள்ளதே காத்தாயி அம்மனின் தலையில் காணப்படும் மூன்று கொண்டை முடிச்சுக்கள்.

மறுநாளும் அவர் முன் தோன்றி காட்சி தந்த அம்மன் தான் நம்பிராஜன் என்பவரிடம் வளர்ந்ததினால் தன்னை நம்பி வந்தோரை கைவிட மாட்டேன் என்றும், பறவைகளை வயல்வெளியில் இருந்து விரட்டி அடித்தது போலவே மக்களின் அறியாமையை அவர்கள் மனதில் இருந்து துரத்தி அடித்து அவர்களது துன்பங்களையும் துயரங்களையும் விலக்குவேன் என்பதாகவும் உறுதி அளித்தாள். அதே போல கஞ்சமலை முனிவர் மற்றும் பார்வதி தேவியுடன் சேர்ந்தே இருக்க விரும்புவதினால் அவர்களுக்கும் தன் ஆலயத்தில் சன்னிதானம் அமைக்க வேண்டும் எனவும் கூறினாள்.

அதை போலவே பிற ஏழு முனிவர்களான இளம் ஊதா நிறமேனி கொண்ட செம்முனி, தீய எண்ண ஒட்டங்களை விரட்டி அடிக்கும் வாழு முனி, செல்வத்தைத் தர உதவிடும் கும்ப முனி, ஞானத்தை பெருக்க உதவிடும் லாட முனி, யோக நிலையில் உள்ள ஜடா முனி, அமைதியான உருவைக் கொண்ட நாத முனி, உடலெங்கும் முத்துக்களால் ஆன ஆபரணங்களை போட்டுக்

கொண்டுள்ள முத்து முனி போன்றவர்களுக்கும் அங்கு இடம் அமைத்து அவர்களை வழிபட வேண்டும் என்று உத்தரவு இட்டாள்.

ஆலய வளாகத்தின் உள்ளேயே இடது கையை ஒரு நாகத்தின் தலையில் வைத்திருந்தவாறும், கையில் தாமரை மலரை ஏந்திய நிலையிலும் கஞ்சமலை சிவபெருமான் காட்சி அளிப்பதை போலவேதான் காத்தாயி அம்மனும் தனது கையில் தாமரை மலரை ஏந்திய நிலையில் காட்சி தருகின்றாள். அதை போலவேதான் இன்னொரு பகுதியில் வீரபாகு முனிவர் தனது மனைவி வீரமித்ராவுடன் காட்சி தர, லாட சன்யாசி, பேச்சாயி அம்மன் மற்றும் தன்வந்தரியும் காட்சி தருகின்றார்கள்.

கோவிலூர் நெல்லித் தோப்பில் உள்ள காத்தாயி ஆலய கதையில் அந்த ஏழு முனிவர்களும் வள்ளி தேவியை எடுத்து வளர்த்த வேடன் நம்பிராஜனின் மகன்கள் என்பதான செய்தியை தருகின்றது. கிராமிய கதையின்படி அந்த ஏழு முனிவர்களும் காத்தாயி அம்மனுக்கு காவல் உள்ள பரிவார தேவதைகள் என்பதாக கூறுகின்றார்கள். இதனால்தான் காத்தாயி அம்மன் எனும் ஆலயம் எங்கு இருந்தாலும் அந்த ஆலயங்கள் அனைத்திலுமே அந்த ஏழு முனிவர்களது சிலைகள் காணப்படுகின்றன.

சில கிராம பாடல்களில் காத்தாயி அம்மன் தவம் என்ற பெயரில் பாடல் உள்ளதாகவும், காத்தாயி அம்மனின் திருமணத்தை மன்னார்சாமி காத்தாயி திருமணம் என்ற பெயரில் பாடலாகப் பாடுகிறார்கள் என்பதாகவும் செய்தி உள்ளது. மன்னார்சாமி எனும் பெயர் மன்னர்களில் மன்னன் என்பதான பொருளுடன் முருகப் பெருமானைக் குறிக்கும்.

**பச்சைவாழி அம்மன்
என்கின்ற காத்தாயனி அம்மன்**

பச்சைவாழி அம்மன் என்கின்ற காத்தாயனி அம்மனும் இதே ஆலயத்தில் ஒரு சன்னதியில் அமர்ந்து இருக்கின்றாள். பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் பார்வதி தேவி பெற்று இருந்த ஒரு சாபத்தின் காரணமாக அவள் பூலோகத்தில் பிறந்து தவத்தில் இருக்க வேண்டி இருந்தது. தவத்தின் முடிவில் சிவபெருமான் அவளுக்கு காட்சி தந்து அவளை மீண்டும் மணக்க இருந்தார்.

அதற்கு முன்னரே காத்யாயன முனிவர் ஒருமுறை சிவபெருமானிடம் ஒரு விஜித்திரமான கோரிக்கையை வைத்து இருந்தார். அது என்ன என்றால் 'பார்வதி தேவி அவருக்கு மகளாகப் பிறக்க வேண்டும். அவளை சிவபெருமானுக்கு அந்த முனிவரே மணம் முடித்துக் கொடுக்க வேண்டும்'.

ஆகவே இதுவே சரியான தருமணம் என முடிவு செய்த சிவபெருமான் பார்வதி தேவியை பூலோகத்துக்கு சென்று காத்யாயன முனிவரின் மகளாகப் பிறந்து திருமண வயதை எட்டும்போது தவத்தில் இருக்குமாறு கூறி அனுப்பி வைக்க அவளும் காத்யாயன முனிவரின் மகளாகப் பிறந்து கல்யாண வயதை அடைந்தவுடன் சிவபெருமானை துதித்து தவத்தில் இருந்தாள். அவளது தவத்தை மெச்சிய சிவபெருமான் அவள் முன் தோன்றி அவளை மணக்க இசைந்தார். அந்த திருமணத்தை அவரது சக முனிவர்களான சிவ, தர்மா, நடா, யோகா, வாஸ், புருடா போன்ற முனிவர்கள் மற்றும் வேறு பல முனிவர்கள் முன்னிலையில் காத்யாயன முனிவர் நடத்தி வைத்தார். திருமணம் முடிந்ததும் காத்தாயனி எனும் பெயரில் பார்வதி தேவியே அங்கு காத்தாயி அம்மன் சன்னதியின் பக்கத்து சன்னதியில் அமர்ந்து கொண்டு அருள் பாலிக்கின்றாள். பார்வதி தேவியின் திருமணம் அங்கு நடந்ததினால் திருமணத் தடை உள்ளவர்களும், குழந்தைகள் இல்லாதவர்களும் அங்கு வந்து அவளை ஆராதித்து பூஜித்தால் அவர்களது கோரிக்கை நிறைவேறும் என்பது நம்பிக்கை.

முடிவுரை

காவேரி ஆற்றின் கரைப் பகுதியில் சுமார் 16 அல்லது 17 கிராமங்களில் காத்தாயி அம்மன் எனும் பெயரில் ஆலயங்கள் உள்ளன. அவற்றில் பெரும்பாலானவைகளில் நான் முன்னர் கூறி இருந்ததை போல காத்தாயி அம்மன் கையில் குழந்தையுடன் காணப்படுகிறாள் என்கின்றார்கள். ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் திருவாடானை தாலுக்காவில் செங்குடி எனும் கிராமத்தில் ஒரு காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் உள்ளது. அதை போலவே தஞ்சாவூர் உடையார் கோவில் பசும்படியார் வசிக்கும் ஸ்ரீ காத்தாயி அம்மன் கோவில், சாக்கோட்டை காத்தாயி அம்மன் ஆலயம், புதுக்கோட்டை வல்லவாரி காத்தாயி அம்மன் ஆலயம், திருத்துறைப்பூண்டி காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் மற்றும் வடுவூர் தென்பாதி போன்ற இடங்களிலும் காத்தாயி அம்மன் ஆலயங்கள் உள்ளன. அத்தனை ஏன் சித்தாடி கிராமத்திலேயே இன்னொரு காத்தாயி அம்மன் ஆலயம் உள்ளது. இவற்றைத் தவிர வேளாங்கண்ணி மகழிவாழ் முனீஸ்வரர் காத்தாயி அம்மனும் பெருமை வாய்ந்த ஆலயம் ஆகும். ஆனால் அவை அனைத்திலுமே காத்தாயி அம்மன் கிராம தேவதையாகவே கருதப்பட்டு வழிபடப்படுகிறாள்.

முடிவுற்றது